ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ F. D. GODWYN

ΜΠΗΚΑΜΕ ΠΕΙΑ ΣΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΓΛΥΚΕΙΑ!...

Μοῦχε χαρίσει μιὰ ὄμορφη καὶ στρουμπουλὴ μπεμπέκα.

Ἡ ἄνοιξι ἦταν στὴν ἀκμή της. Λουλούδιζαν οἱ πρασινισμένοι κάμποι, στολίζοντουσαν τὰ δέντρα μὲ μικρούλια, μισανοιχτὰ μποιμπούκια. μεθοῦσαν τὰ πουλάκια καὶ ξεσποῦσαν σὲ κελαδήματα βακχικά, ἐνῶ ἡ βρισοῦλες δανειζόντουσαν τὸ γάργαρο νεράκι τους, ἀπ' τὸ ἄσπιλο χιόνι ποὺ σιγόλυωνε στὶς βοινοπλαγιές...

Τότε σὲ γνώρισα, γυναῖκα μου γλυκειά!...

Ἤμουν ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, κι' ἤσουν ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα. Ἡ καλή μου μοῖρα, ἐσπρωξε κάποτε τὰ βήματά μου στὴ δροσερὴ δενδροστοιχία, κι' ἄρχισα τὸν περίπατο μου μὲ νωχέλεια, ἐνῶ στὸ μπράτσο μου στηριζόταν ἡ στοργική καὶ καλή μου μάνα...

Καὶ σὲ λίγο ἀντικρυστήκαμε. Ἐρχόσουν ἐσὺ ἀπ' τὸ ἀντίθετο μέρος, στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα σου, κι' ἡ θλῖψη γιὰ τὸν πρόσφατο χαιὸ τῆς καλῆς σου μητερούλας ἦταν βαθεια ζωγραφισμένη στὸ χλωμό σου προσωπάκι καὶ στὰ ὀνειρεμμένα σου ματάκια...

Τότε ἀλλάξαμε τὴν πρώτη μας ματιά, γυναῖκα μου γλυκειά!...

I

Πέρασαν λίγοι μῆνες. Ἕνα πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ βρισκόμοιν στὸ δωματιό μου, ἄκουσα τὴ μητέρα μου νὰ συζητῆ στὸ χώλ καὶ νὰ παζαρεύῃ τὸ ἐνοίκιο τοῦ δωματίου ποὺ νοικιάζαμε. Ἔξαφνα μιὰ φωνίτσα—τιτίβισμα πουλιοῦ κι' ὄχι φωνίτσα — ἔφτασε στ' αὐτιά μου...

Δὲν τὴν ξανάχα ἀκούσει ἄλλοτε αὐτὴ τὴ φωνίτσα, κι' ὅμως ταράχτηκε ἡ ψυχή μου. Ἐννοιωσα ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ ἰδῶ τοὺς καινούργιους ἐνοικιαστάς μας, κι' ἔτρεξα στὸ χὼλ ἀμέσως...

Ἦταν ἡ κοπέλλα τῆς δενδροστοιχίας. Ἐσύ, δηλαδή, γυναῖκα μου γλυκειά!...

Μοῦ φάνηκε πὼς γνωριζόμαστε χρόνια, ἂν κι' ἰδωθήκαμε μονάχα μιὰ φορά. Λαχτάρισα ἀλλόκοτα στὴν ἐμφάνισί σου, κι' ἐσὺ χαμήλωσες τὰ μάτια, κοκκινίζοντας ἐλαφρὰ στὰ μάγουλα. Δίχως νὰ ξέρω πειὰ τί κάνω, ἄπλωσα τὸ χέρι μου κι' ἀντάμωσα τὸ δικό σου, ποὺ κι' ἐσύ, ἄθελά σου, τὸ τέντωσες, τὴ στιγμὴ ἐκείνη...

Κι' ἀλλάξαμε τὴν πρώτη χειραψία μας, γυναῖκα μου γλυκειά!...

Συγκατοικήσαμε στὸ ἴδιο σπίτι, καὶ σ' ἕνα χρόνο—μόλις ἐλάφρωσε τὸ πένθος σου — γινήκαμε ἀγαπημένο ταῖρι. Κι' ἡ δροσόλουστη, μυρωμένη ἄνοιξι κράτησε γιὰ μᾶς, ὅσο ἀκριβῶς κρατοῦσαν καὶ τὰ ἀνοιξιάτικα χρόνια τῆς ζωῆς μας...

Ἄπλωσα τὸ χέρι μου κι' ἀντάμωσα τὸ δικό σου...

II

Ἔφτασε τὸ καλοκαῖρι, καθὼς καὶ τὸ καλοκαῖρι τῆς ζωῆς μας. Στέναζε ἡ πλάσι ἀπ' τὸ καυτερὸ λιοπύρι, στενάζαμε κι' ἐμεῖς ἀπ' τὸ λιοπύρι τῆς ζωῆς. Μοῦχες χαρίσει μιὰ ὄμορφη καὶ στρουμπουλὴ μπεμπέκα, ποὺ τὸ γκρινιάρικό της κλάμμα, ξευγαρωμένο μὲ τ' ἀθῶο κι' οὐράνιό της γέλιο, δρόσιζε τὶς ψυχές μας, ὅπως δρόσιζαν τὴ φύσι ἡ καλοκαιριάτικες καταιγίδες...

Κι' ὅταν τὴν παίρναμε στὴν ἀγκαλιά μας, γλύκαιναν ἀφάνταστα ἡ ἔννοιες τῆς ζωῆς, γυναῖκα μου γλυκειά!...

Μὰ ἡ λαύρα γλυκαίνει τοὺς καρπούς, κι' ἡ ἀνυπόφορη τοῦ ἥλιου λάμψη κιτρινίζει τὴν ἀγουράδα, καὶ κάνει τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας πιὸ ποθητὴ κι' ἀνακουφιστική. Ἔτσι κι' ἡ λαῦρες τῆς κοινῆς ζωῆς μας, χάρισαν στὸ φτωχικὸ νοικοκυριό μας τὴν ἄνεσι καὶ τὴ γαλήνη. Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς, ἔπειτα ἀπ' τὶς ἀνυπόφορες φουρτοῦνες τῶν ἀμοιβαίων κόπων, θυσιῶν, καὶ προσπαθειῶν μας, γειτήκαμε μὲ μεγαλείτερη ἡδονή, τὴν ξεννοιασιὰ καὶ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἥσυχου οἰκογενειακοῦ λιμανιοῦ μας...

Μαυρίσαμε λιγάκι ἀπ' τὸ καλοκαῖρι, μὰ δὲν μᾶς λύγισε καθόλου, γυναῖκα μου γλυκειά!....

III

Μπήκαμε στὸ χινόπωρο. Ἡ θλιβερὲς βροχές του εἶνε γεμᾶτες μελαγχολία. Χορταίνει ἡ φύσι ἀπὸ δροσιά, τὸ χῶμα ρουφάει ἄπληστα τὴν ἀνακουφιστικὴ βροχοῦλα, κι' ὁ πρὶν καυτερὸς καὶ λαχανιασμένος ἀπ' τὸν φλογοκόκκινο ἥλιο ἀέρας, ντύνεται τώρα τοὺς δροσάτους πέπλους τῆς χινοπωριάτικης καταχνιᾶς...

Τὰ ἴδια συμβαίνουν καὶ στὶς ψυχές μας, γυναῖκα μου γλυκειά!....

Σὰν τὰ κίτρινα καὶ μαραμμένα φύλλα τῶν δένδρων, φυλλορρόησαν σιγὰ-σιγὰ τὰ πιὸ εὐγενικὰ ἰδανικά μας, κι' ἡ πιὸ τολμηρὲς γίμαιρές μας. Ἐνῶ ἡ πλάσι γυμνώνεται ἀπ' τὰ λουλούδια της, ἀντίθετα τὰ πρόσωπά μας ντύνονται μὲ ρυτίδες. Κι' ὅπως ἡ βουνοκορυφὲς στενάζουν ἀπ' τὸ βάρος πηχτῆς καὶ μαύρης συννεφιᾶς, ἔτσι καὶ τὰ μέτωπά μας τώρα στενάζουν ἀπ' τὶς βαθυχάραχτες αὐλακιές, ποὺ σώριασε ἡ ζωὴ ἐπάνω τους...

Εἰν' ἡ ἀλήθεια, πὼς ἡ πλάσι χορταίνει ἀπὸ δροσιά. Κι' ἐμεῖς, ἀπαράλλαχτα ὅπως ἐκείνη, χορταίνουμε τωρα τοὺς καρποὺς τῶν κόπων μας καὶ τῶν κοινῶν ἀγώνων. Μὰ ὅπως ἡ ἀνακουφιστικὲς βροχές της κλείνοιν τὴ νοσταλγία της, γιὰ τὴν περασμένη δράσι, ἔτσι καὶ τὰ ἀναπαυμένα κι' ἥσυχα τώρα χρόνια μας, χαίρονται τὴ γαλήνη, μὰ καὶ διψοῦν ἀόριστα καὶ μελαγχολικὰ τὴν περασμένη τραχειὰ βιοπάλη τοῦ καλοκαιριοῦ τῆς ζωῆς μας...

Ὅταν χορτάσει ὁριστικὰ τὸ ψωμάκι ὁ πεινασμένος, θυμᾶται μὲ συγκίνησι τὶς παλιές του πείνες, γυναῖκα μου γλυκειά!...

Ἔγινε πειὰ κοπέλλα ζηλευτή, ἡ μικροῦλα μας Λίζυ, κι' ἡ ἔννοια μας νὰ τῆς δώσουμε ταῖρι ἀντάξιό της, ἀρχίζει μὲ τὶς πρῶτες χειμωνιάτικες ἀνατριχίλες. Γέρνοιν ἡ κορυφὲς τῶν δένδρων κάτω ἀπ' τὴν τσουχτερὴ πνοὴ τοῦ πρώτου βορρᾶ, καὶ τὰ γκριζόμαλλα πειά κεφάλια μας σκύβοιν ἀπ' τὴ συλλογή...

Νοιώθει ἡ πλάσι τὸν γρήγορο χαμὸ τοῦ ἥλιου, ποὺ τόσο εὐεργετικὰ τὴ θέρμανε ὡς τώρα, καὶ νοιώθοιν τὰ τρεμουλιάρικα κορμιά μας τὴν ἀναπόφευχτη καὶ γρήγορη στέρησι τῆς ζεστασιᾶς, ποὺ χάριζε ὡς τώρα στὶς ψυχές μας ὁ ζωντανὸς καὶ πρόσχαρος ἥλιος τοῦ σπιτιοῦ μας...

Ἀνατριχιάζουμε κι' ἐμεῖς κι' ἡ πλάσι. Ἀπελπισία τὴν σιγοπάνει, ξεσκίζεται καὶ μαδιέται καὶ μπερδεύει τὸ πονεμμένο κλάμμα της μὲ τὰ παραπονιάρικα οὐρλιαχτὰ τοῦ βορρᾶ, ποὺ σφυρίζει στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων...

Ἀπελπισία σιγοπάνει κι' ἐμᾶς. Ἡ σκέψι τῆς γρήγορης στερήσεως τῆς λατρευτῆς μας Λίζυ, ματώνει τὶς καρδιές μας. Ἡ ματιές μας — ὅταν τὴν κυττοῦμε — μπερδεύοιν τὴ στοργή τους μὲ ἀνείπωτη ὀδυνηρὴ λαχτάρα, καὶ τὰ φιλιά μας — κάθε ποὺ τὴν συχνοφιλοῦμε — κρύβοιν λατρεία καὶ πόνο.

Μὰ ἔτσι εἶνε ἡ ζωή: Τὰ ἐγωϊστικά μας γερατειὰ διψοῦν τὴν κόρη μας κοντά τους, ποὺ ἡ εὐθύνη τῶν γονηῶν θέλει νὰ τοὺς τὴν ξεμακρύνη, γιὰ χάρι τῆς ἀληθινῆς της εὐτυχίας...

Ἄχ, ζυγώσαμε στὸν χειμῶνα πειά, γυναῖκα μου γλυκειά!...

III

Μπήκαμε γιὰ καλὰ στὸν χειμῶνα. Ἤρθαν τὰ χιόνια στὰ βουνά, καὶ τὰ κεφάλια μας ἄσπρισαν ὁλότελα. Λυγίζουν οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων ἀπ' τὴ λύσσα τοῦ χειμῶνα, καὶ τὰ λυγνά μας τὰ κορμιὰ διπλώθηκαν στὰ διό...

Ὁ ἥλιος χάνεται γιὰ μέρες, ἀνίκανος πειὰ νὰ θερμάνη τὴν παγωμένη γῆ. Κι' ὁ ἥλιος τοῦ σπιτιοῦ μας φτερούγισε σὲ ἄλλο σπίτι, ἀλλοίμονο!...

Παντρέψαμε τὴ Λίζυ μας, γυναῖκα μου γλυκειά!....

Ἡ παγωνιὰ μᾶς συνεπῆρε. Λαχταροῦμε γιὰ τὴ Λίζυ μας, ὅπως κι' ἡ φύσι λαχταράει γιὰ ζωογόνο ἥλιο. Κι' ὅσο σπάνια ἐκεῖνος καταδέχεται νὰ τῆς χαρίση τὶς εὐεργετικὲς καὶ χλιαρὲς ἀχτίδες του, ἔτσι κι' ἡ Λίζυ μας ἡ λατρευτὴ τσιγκουνεύεται τὶς στιγμὲς τὶς εὐτυχίας, τὶς ὁποῖες ἀνάρηα μᾶς χαρίζει. Εἶνε ἀπασχολημένη νὰ μοιράζεται τὸ πρῶτο μέλι τῆς ζωῆς, μὲ τὸν ἀγαπημένο σύζυγό της...

Ἂς χαροῦν σφιχταγκαλιασμένοι τὴ ζωή, ὅπως τὴ χαρήκαμε καὶ μεῖς ἄλλοτε, γυναῖκα μου γλυκειά!...

Μείναμε οἱ δυό μας, τώρα. Ἡ θύμισι τῶν παλῆῶν μᾶς μένει γιὰ μοναχὴ παρηγοριά, καὶ στὴ θύμισι ἂς ξαναζοῦμε τὴν περασμένη εὐτυχία μας. Κλάψαμε μαζὺ συχνά, μὰ καὶ μαζὺ γελάσαμε. Πεινάσαμε μαζὺ συχνὰ, μὰ καὶ μαζὺ χορτάσαμε. Ἦσαν κοινὲς ἡ ἀγρύπνιες μας, κοινὲς ἡ ἀγωνίες μας, κοινὲς ἡ χαρές μας, κι' ἡ θλῖψες μας κοινές...

Δώσαμε ἀμοιβαῖα τὰ χέρια μας γιὰ τὴ βιοπάλη, κάναμε πλάτες ἀμοιβαῖα καὶ στηριχτήκαμε ἀμοιβαῖα, ὅταν μᾶς κλόνιζαν γερὰ ἡ δύσκολες περιστάσεις. Περάσαμε χειροπιαστοὶ τὴν ἄνοιξι τῆς ζωῆς μας, χειροπιαστοὶ τὸ καλοκαῖρι της, χειροπιαστοὶ τὸ χινόπωρό της..."Ας βγάλουμε τώρα καὶ τὸν κρυερὸ χειμῶνα της χειροπιαστοὶ κι' ἀγαπημένοι, ὅπως πάντα...

Μπήκαμε πειὰ στὸ χειμῶνα τῆς ζωῆς μας, γυναῖκα μου γλυκειά!....

Κι' ὅταν τὴν παίρναμε στὴν ἀγκαλιά μας γλύκαιναν ἡ ἔννοιες τῆς ζωῆς.